

ného volného pole k propachtování neměl, dovolává se skutečnosti rozsudkem jednak nezjištěné, jednak právně bezpodstatné, jelikož by jednání obžalovaného nepozbývalo povahy nabízení slibu majetkového prospěchu ani tehdy, kdyby byl za ostatních zákonných předpokladů skutkové podstaty §u 3 zákona D-ovi nabídku, slib pronájmu jen předstíral. Stačíť k řečené skutkové podstatě již pouhá nabídka, pouhý slib majetkového prospěchu bez ohledu na to, má-li nabízející, slibující úmysl a možnost nabídku splniti (slibu dostáti), takže dokonce i nabídka (slib), učiněná u vědomí nemožnosti jich splnění, spadají v rámeč uvedené skutkové podstaty.

Čís. 1756.

Posudek lékařské fakulty (§ 126 tr. ř.) jest posudkem konečným a nemůže býti přezkoumáván ani jinými znalci jednotlivci ani jinou lékařskou fakultou. K odstranění pochybností lze se dovolávat jedině též e fakulty.

(Rozh. ze dne 15. října 1924, Zm II 415/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Usnesením zemského trestního soudu v Brně ze dne 10. června 1924, jímž vyhověno bylo v trestní věci proti Dru Michalu Sch-ovi pro přečin podle §u 356 tr. zák. návrhu obhájcovu, by vyžádán byl posudek lékařské fakulty německé university v Praze porušen byl zákon v předpisu §u 126 tr. ř.

Důvody:

V trestní věci proti Dru Michalu Sch-ovi pro přečin podle §u 356 tr. zák. zrušil Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 2. června 1923 rozsudek zemského trestního soudu v Brně ze dne 15. listopadu 1922, jímž sprostěn byl dle §u 259 čís. 3 tr. ř. obžalovaný Dr. Michal Sch. z obžaloby, jako zmatečný, a vrátil věc soudu nalézacímu, by ji znova projednal a rozhodl. Dle důvodů shledán byl zmatek §u 281 čís. 4 tr. ř. v tom, že nalézací soud, jakkoli ve věci byl již podán soudu posudek lékařské fakulty české university v Praze o otázce, zda Dr. Michal Sch. dopustil se při léčení Františky S-ové takových chyb, že z nich nevědomost jeho je na bíledni, a zda nastalo z toho těžké poškození, po případě smrt Františky S-ové, vyžádal si vzhledem k částečným změnám, jichž doznal skutkový podklad posudku fakulty při hlavním přelíčení, posudek soudních znalců, nevyhověv návrhu veřejného obžalobce, aby výsledek hlavního přelíčení sdělen byl též lékařské fakultě university Karlovy v Praze a od ní vyžádán byl nový posudek, čímž porušil zákon v předpisu §u 126 odstavec prvý tr. ř., dle něhož, jsou-li tu ohledně posudku pochybnosti, dlužno je odstraniti opětným slyšením znalců, t. j. znalců právě slyšených, zde tedy fakulty, jež posudek podala. Následkem tohoto rozhodnutí sdělil soud první stolice spisy před nařízením nového

hlavního přelíčení české lékařské fakultě Karlovy university v Praze a tato podala dne 20. února 1924 nový posudek. Již před novým hlavním přelíčením a při něm vytýkal obhájce obžalovaného tomuto novému posudku jednak rozpory se zjištěnými skutečnostmi, jednak jeho nesprávnost a navrhol, by vyžádán byl nový posudek lékařské fakulty německé university v Praze. Sborový soud tomuto návrhu vyhověl a usnesl se přes odpor veřejného obžalobce odročiti přelíčení za účelem vyžádání nového posudku lékařské fakulty německé university v Praze. V odůvodnění svého usnesení poukazuje soud na různé domnělé nesrovnalosti posudku, jež opětným slyšením fakulty, prvý posudek podávší, nemohly prý býti odstraněny, pročež vyžádati jest dle §u 126 odstavec prvý tr. ř. posudek jiného znalce, kterým nemůže býti nikdo jiný, než opět lékařská fakulta; usneseno tudíž dle návrhu obhájce, dožádati nyní o posudek lékařskou fakultu německé university v Praze.

Toto usnesení nalézacího soudu, pro něž si veřejný obžalobce ihned zmateční stížnost z důvodu §u 281 čís. 4 tr. ř. vyhradil, porušuje zákon v předpisu §u 126 tr. ř. Posudek české lékařské fakulty v Praze ze dne 20. února 1924 jest posudkem úplně novým, který byl podán na základě jiných, změněných předpokladů a změněného skutkového děje, než které tvořily podklad pro posudek téže fakulty ze dne 9. února 1922. Měl-li tedy soud za to, že posudek lékařské fakulty ze dne 20. února 1924 trpí vadami, označenými v §u 125 tr. ř. — správněji §u 126 tr. ř. — měl i ohledně tohoto druhého posudku postupovati tak, jak Nejvyšší soud ohledně prvého posudku byl naznačil, a bylo tudíž jeho povinností, tyto nově se vyskytnuvší rozpory a pochybnosti sděliti opětovně též fakultě, za účelem jejich odstranění. Nehledě však k této okolnosti, může býti posudek lékařské fakulty vyžádán podle ustanovení druhého odstavce §u 126 tr. ř., nedají-li se vady posudku znalců odstraniti cestou v prvém odstavci tohoto §u označenou, nebo vyžaduje-li toho důležitost nebo záhadnost případu. Tím umožňuje zákon v zájmu výkonu spravedlnosti, by se dovolávalo bylo za oněch předpokladů nejvyšší vědecké autority v oboru lékařství, spatřuje v tom v mezích lidského vědění nejbezpečnější záruku pro posouzení případu. Z tohoto předpisu vyplývá však samo sebou, že takovýto posudek jaksi nejvyšší stolice v oboru vědy lékařské nemůže v řízení trestním jinými znalci vůbec býti přezkoumáván, ať jsou to již znalci jednotliví, nebo jiná lékařská fakulta. Jeť posudek lékařské fakulty posudkem konečným a může se jedině též fakulty v případě pochybností k možnému jich odstranění býti dovolávalo. Nedotčeno zůstává ovšem právo soudu na volné hodnocení důkazů dle §u 258 tr. ř., a není soud ani posudkem fakulty vázán.

Čís. 1757.

Zákon o podmíněném odsouzení ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.

Není bezdůvodným odpíráním zadostiučinění dle §u 6 odstavec třetí zákona, když podmíněčně odsouzený pod podmínkou, že soukromého obžalobce požádá písemně za prominutí, učinil tak prostřednictvím